

«Η σιωπή είναι ανοχή;»

Είμαι από τη Ρουμανία. Βρέθηκα στην Ελλάδα γιατί η χώρα μου με ανάγκασε. Κι όμως εδώ δεν περνάω καλά. Άρα είμαι η ίδια το πρόσωπο που βιώνει το Ρατσισμό.

Όταν ήμουνα εκεί ένιωθα τη φτώχεια και τις δυσκολίες που δημιουργήθηκαν σε μένα και την οικογένειά μου από την εξουσία της χώρας μου. Η κατάσταση αυτή μας ανάγκασε να ξεριζωθούμε.

Φεύγοντας από κει είχα την ελπίδα και το όνειρο ότι θα αλλάξει η ζωή μου. Όμως η πραγματικότητα ήταν διαφορετική. Ξανά δυσκολίες για εργασία. Δυσκολίες να μιλήσω τη γλώσσα της χώρας όπου βρέθηκα. Εμπόδια στις σχέσεις μου με αρκετά παιδιά της ηλικίας μου. Μου φαίνεται ότι ο Ρατσισμός είναι σαν μια ουρά που με ακολουθεί παντού.

Έπρεπε όμως να μην το βάλω κάτω. Έπρεπε να αποδείξω σε όλους τους άλλους ποιά είμαι και τι αξίζω. Ότι είμαι ένα άτομο σαν όλους τους άλλους που έχει ελαττώματα και προτερήματα. Ότι αξίζει τον κόπο να με κάνουν παρέα, γιατί έχω να τους δώσω κάποια στοιχεία και να πάρω και εγώ κάτι απ' τους άλλους.

Όλα αυτά δεν ήταν εύκολα να γίνουν. Σε μεγάλο βαθμό όμως τα πραγματοποίησα. Έγινα αποδεκτή από ένα μεγάλο βαθμό συμμαθητών μου, και συνεχίζω την προσπάθειά μου.

Πρέπει να αναφέρω όμως ότι βρέθηκα, για καλή μου τύχη, σε ένα σχολείο που είχα για συμπαραστάτες μου αρκετούς απ' τους δασκάλους μου οι οποίοι με βοήθησαν σε πολύ μεγάλο βαθμό. Όταν δηλαδή παρουσιαζόταν πρόβλημα Ρατσισμού στο σχολείο, προσπαθούσαν να το σταματήσουν μέσα από ένα διάλογο αποδεικνύοντας τα λάθη και τα προβλήματα που μπορούσαν να δημιουργηθούν εξαιτίας τέτοιων σχέσεων.

Αρκετές φορές μέσα στην τάξη έγιναν συζητήσεις για τα φαινόμενα της βίας και του Ρατσισμού. Μάλιστα αναλάβαμε να κάνουμε και μια εργασία για το Ρατσισμό την οποία θα παρουσιάσουμε στο τέλος της σχολικής χρονιάς. Θέλουμε με αυτό να ευαισθητοποιήσουμε όχι μόνο τα παιδιά του σχολείου αλλά και την τοπική κοινωνία.

Τελικά για να σβήσουν όλα αυτά τα φαινόμενα της βίας και του Ρατσισμού πρέπει όλοι οι άνθρωποι να καταλάβουν ότι έχουν τα ίδια δικαιώματα και ότι θα πρέπει όλοι μας να συνεργαζόμαστε και να βοηθάει ο ένας τον άλλον.

Σιμόνα Πουίκα, 6/Θ Δημοτικό Σχολείο Περιβολίου Κέρκυρας, Στ' Τάξη